

(המשך מעמוד 28)

תירו עשרות דונמים ספורים שבהם לא הושמדה השעורה. לבדואים אין שום ספק, והם אף טענו כך בחביעות שהבישו: מיש' הו ניצל את הירצחו של חבר הכנסת השייך חמאד אבורביע. הם נותרו ללא נציג שיוכל להגן על זכויותיהם ולזעוק את זעקתם. במינהל מקרקעי ישראל מושכים בכתפיים. איש אינו מסוגל להסביר מדוע הגישו הבדואים צו מניעה נגד המינהל, כאשר ידעו שהאדמה נמצאת ברשות הסוכנות, כפי ש' טוען המינהל. במינהל מקרקעי ישראל בבאר-שבע כבר יש ניסיון בהפרת צווים מפורשים של בית המשפט העליון. מישוהו למד שם מהניסיון, וההתר חכמות הועילה לו הפעם. עוד כמה מאות בדואים הפכו להיות אויבים מושבעים של מדינת ישראל.

נתניה

התקשורת בשוטף

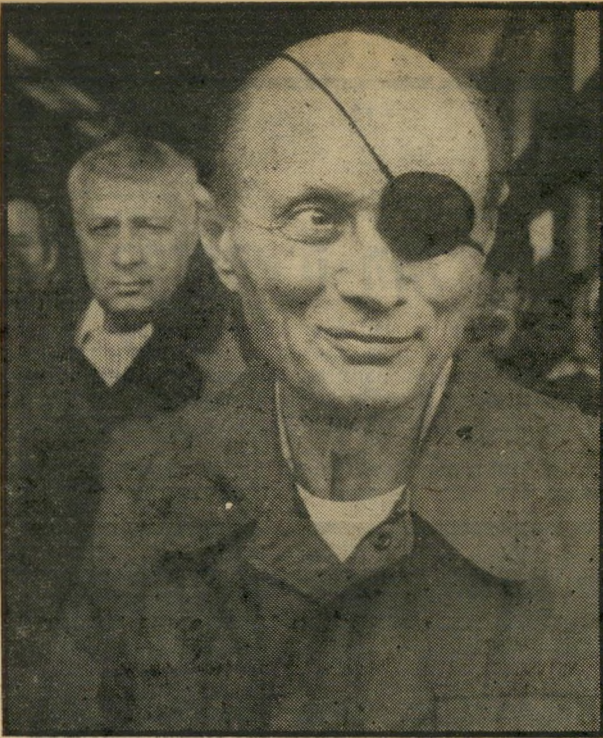
קשיחות ותעוזה יוצאי-דופן התגלו במארכ שהוטמן קצין מישטרה

„נהרוג אותך, אם לא תגלה לנו היכן נמצא דויד בוארון?” האלמוני, שהשמיע איום זה כלפי המפקח דויד ארנולד ממישטרת נתניה, החזיק בידו אקדח. באותה שעה חק חברו את ארנולד מאחור, אך קציני-המישטרה לא נכנעו. הוא סירב בתוקף לגלות את הסוד ש' ביקשו חוקפיו לדעת. תחת זאת

קורבן-התנקשות ארנולד „מצאו גופה במחנה יעקוב”

נאבק עם החונק והצלחה להשתחרר ממאחזותיו. לפתע, תוך כדי המאבק, ירה בעל-האקדח. הקליע פגע בירכו של ארנולד. מייד אחר-כך ברחו שני האלמונים. המפקח שלף את אקדחו וירה בהם. אך בחסות החשיכה הצליחו השניים להתחמק. היה זה ניסיון-התנקשות יוצא-דופן וחסר-תקדים באי-שישטרה. עד כה לא נהגו אנשי העולם-התחתון תוך הישראלי לפגוע בשוטרים. שיחזור הפרשה מגלה כי המעשה היה פרי תכנון מדוקדק. ירי מתוך החשיכה. בשעה 8.30 במוצאי-השבת, נשמעה נקרי שה על דלת ביתו של ארנולד, כי בלוק 17 בשכונת אזורים בדרום נתניה, „מצאו גופה במחנה יע' קוב'!” אמר נער שחרחך כבן 15 לקציני-המישטרה שפתחו את הדלת. „אנשים ביקשו ממני לקרוא לך!” ארנולד לא הכיר את הנער, אך לא ביזבז אף רגע לריק. כאשר מישטרה מסור, הנמצא בכוננות במשך 24 שעות ביממה, הוא נזעק מייד לפעולה. „חכה לי,” אמר לנ-

דיין הצעה שאייאפשר לטרב

לידיו שני תפקידים: השילטון המוחלט על השטחים המוחזקים והטיפול בענייני-האוטונומיה. בכך ירוקן את משרדי החוק הביטחון מחלק ניכר של תוכנם. ברור כי תימרון זה הוכן מראש, כי רבים ממעשיו ומהתבטאויותיו של דיין בחודשים האחרונים מובנים על רקע תוכנית זו. בין השאר: דיבוריו החוזרים ונישנים על כך ש„הבעייה הפלסטינית היא הבעייה החשובה היחידה” — דיעה המתאימה יותר לשל” מאשר למשה דיין. שיחותיו עם אנשי-ציבור בגדה, שהוכרחו להיוועד עימו בעל כורחם. כך השיג דיין לעצמו שוב הילה של „איש היודע לדבר עם הערבים” — דבר שכל הערבים בגדה מכחישים אותו בחריפות.

לא בזחילה

ה שבוע יצא המרצע מן השק. הסתבר כי דיין שמר לעצמו אופציה שניה — שהיא, בלי ספק, האופציה העיקרית בעיניו. בבאים שנשא לפני פורום הסתדרותי, בתשובה על שאלה צפויה,

דיין: האוטונומיה

התפטרותו מממשלת-בגין באמתלה של התנגדות לאופן גיהול המשאיו-המתן על האוטונומיה. השמועות שהפיץ על האפשרות שרשימתו תכרות אחרי הבחירות ברית עם הליכוד והדתיים.

חזרה מהפילגש

ה תימרון כולו מצטיין בתכונות האופייניות של מעשי-דיין מאז ומעולם — חוסר כל יומרה מוסרית, זילזול גמור בעקרונות ובהשקפות. השימוש בסיסמות פוליטיות לשם השגת יתרון אישי בן-חלוף. דיין אינו לוחם למען רעיון זה או אחר. דיין לוחם למען עצמו. מה הוא חושב לעצמו? ועם ח"כ ממיפלגת-העבודה, „הוא מתנהג כמו בעל הנוטש מדי פעם את הבית כדי לחיות עם פילגש, והחוזר בכל פעם מתוך אמונה שאשתו תסלח לו ותקבל אותו בחזרה!” אותו ח"כ הצביע על הדמיון המורו שבין שיטות דיין ושמואל תמיר, החוזר על אותו התהליך בכיוון ההפוך. בעוד שדיין רוצה לחזור למיפלגת-העבודה אחרי שפרש ממנה פעמיים, משתדל תמיר לחזור לליכוד, שממנו (בגיגוליו השונים) פרש שלוש פעמים. דיין עצמו העמיד פנים כאילו אינו מאמין שיקבלוהו בחזרה. אך תוך כדי כך עשה את הכל כדי להוכיח לשימעון פרס שאין לו ברירה — שהסכנה של דיין-בחוץ גדולה יותר מאשר הבושה של דיין-בפנים.

הודיע דיין כי אינו מתנגד לחזור למיפלגת העבודה, בתנאי שזה לא ייעשה „בזחילה”. כדי שלא להשאיר כל ספק, הוסיף כי היה מוכן לכך כבר עם התפטרותו מממשלת-בגין, אילו הציעה לו מיפלגת העבודה לחזור לעמדה של הנהגה. ברגע הראשון עמדו רבים מראשי המערך המומים מול פני עצם עוות-המצח של ההצעה. כי דיין פרש ממיפלגתו ברגע הנורא של תבוסת המערך, מיהר לעלות על העגלה המנצחת של מנחם בגין. ראשי המערך ראו במעשה זה את גולת-ההכותרת של נזות פוליטית, מעשה של כלנתרונם שהעמיד בצל כל מעשה שבא לפניו ואחריו — החל במעשהו של רחמים כלנתר המקורי ועד למעשהו של סעדיה מרציאנו. עתה, כאשר עגלת הליכוד שוקעת בבוץ, מבקש דיין לעלות על העגלה המנצחת של המערך — כוונה אשר מידת הציניות שבה מדהימה עד כדי עצירת-הנשימה. אולם אחרי שהחלימו מן ההלם הראשון, נוכחו ראשי המערך לדעת כי דיין מתכוון להציע הצעה-שאייאפשר-לטרב לה. למעשה הגיש דיין למערך אולטימטום: להסתכן בהקמת רשימה נפרדת של דיין, העולה לגזול את השילטון מידי המערך ולהחזירו לידי הליכוד גם אם זה יובס בבחירות — או לקבל את תנאיו של דיין. התנאים, כפי שדיין רמז עליהם: דיין יהיה שר בכיר בממשלתו של שימעון פרס. מכיוון שמישרדי החוק הביטחון תפוסים (אבא אבן וחיים בר-לב), יוקם מיניסטרויון חדש במיוחד עבור דיין, מישרד זה יקבל

לה שתי דמויות בלתי מזהות. ארי נולד הבחין כי הללו היו שני גב-רים צעירים. המאבק עימם היה קצר, השוטר שנותר בניידת נזעק לשמע קולות הירי, אך עד שהגיע הספיקו שני האלמונים להיעלם שוב בתוך החשכה. המפקח ארנולד (34), עולה מ' ארצות-הברית, גוייס למישטרה ב' 1973. הוא שירת במישטרה גם בארץ מוצאו. במישטרת-ישראל עסק בחקירות. מייד אחרי שנפצע, במוצאי-השבת, הוא פונה על-ידי חברו השוטר לבית-החולים לניאור בנתניה ומשם הועבר לבית-החולים מאיר בכפר-סבא. מצבו הוגדר כ' טוב והוא שוחרר לביתו. מות בכבלים. דויד בוארון, שהתקופים האלמונים כה היו מעוניינים לגלות את מקום המצאו, הוא עבריו נתנייתי, המוכן לשמש עד-

נה שאלו לוי, גילה כי המישטרה בודקת גם כיווני חקירה נוספים. „בוארון צריך למסור עדויות גם בכמה מישפטיסמים, שאין להם כל קשר לרצח בעדש. יתכן שה' מעשה בוצע על רקע זה. החקירה היא רק בתחילתה. אנחנו דאגנו, ראשית כל, להציב שמירה מיוחדת, כדי להבטיח את שלומם של ארנולד וחוקרים אחרים שעבדו יחד עימו ובוארון.” שאלת-המפתח העומדת בפני ה' חוקרים היא מה היה כוונתם של האלמונים לעשות בארנולד, אילו היה מגלה להם את מקום המצאו של בוארון. מעשה ההתנקשות מצביע על קשיחות ותעוזה יוצאי-דופן של מבצעיו. גם הפרשה החדשה-ישנה, שאליה מקשרים את המעשה, נש' מעת כלקוחה מתוך מותחן בלשי.